

ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ

ΜΙΑ 'μέρα 'στὸ περήφανο, θεμελιωμένο κάστρο
ποῦ ἔκρυβε 'στὰ σύννεφα 'περύψηλη κορφή
—μάτι τῆς 'μέρας, ὦ λαμπρὸ κ'εὐλογημένο ἄστρο,
ἐσὺ τὴν εἶδες ! —πλάκωσε βαρειά καταστροφή !

'Επέρασεν ὁ πόλεμος μὲ τὰ στραπόδροντά του,
ὁ πόλεμος πῶχθρεύεται τ' ἀνθρώπου ἢ καρδιά,
κ' ἐστέναξεν ἡ μάνα μας ἡ γῆ 'στὸ πάτημά του,
καὶ 'στῆς σπηλῆαίς των 'κρύφθηκαν τοῦ λόγγου
[τὰ θεριά !

'Αστροπελέκι καὶ φωτιά ! χίλια στοιχειὰ μαζύ του
Ξαπόλυσεν ἀνήμερα, πεῖνα, σφαγή, σεισμό,
ὥς ποῦ 'στὸ αἶμα ἔπνιξε τὴν ἄδικη ὀργή του,
χωρὶς κανένα ἔλεο 'στὸν κόσμον χαλασμό !

Δρεπάνι καὶ θανατικό ! ἐσκότῳνε μανούλαις
καὶ παλληκάρια ποῦχανε τοῦ ἡλίου τὴν μορφή,
ἔκανε χήραις νειόπανθραις καὶ τῆς βασιλοπούλαις
τῆς ἔβαλε 'στὰ σίδερα, τῆς 'πῆρε 'στὴ σκλαδιά !

Ἄχ ! κι' ὅταν πειὰ ἐδιάβηκε 'σάν σύννεφο καὶ τᾶστρο
 ἐφάνηκε περίλυπος 'στὸν κόσμον τὸν νεκρό,
 ἐρείπιο τὸ 'περήφανο καὶ πεναιμένο κάστρο
 τῷ κλαψ' ἢ μαύρῃ θάλασσᾳ, τὸ κῦμα τὸ πικρό.

Σήμερα, ὅποιος ἀπερνᾷ τὴν νύχτ' ἀπὸ τὰ πλάγια,
 τὸ βλέπει μαῦρο φάντασμα 'στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ,
 ἀκούει 'στὰ χαλάσματα νὰ σκούζ' ἢ κουκουβάγια
 καὶ τάζει τρέχοντας κερὶ 'στὸν ἅγιον τοῦ χωριοῦ !

Πρὶν ν' ἀκτικρύσουν τᾶσπλαγχνα, τὰ φονικά σου μάτια,
 τὰ μάτια μου, ἐγώ μουνᾶ τὸ κάστρο τὸ τρανό,
 τὸ κάστρο τὸ 'περήφανο, γυναῖκα ! καὶ παλάτια
 τὰ ὄνειρά μου 'σήκωνα χρυσᾷ 'στὸν οὐρανό.

Ἦμουν αὐτὸς—καὶ σήμερ' ὅσ' ἀν κάστρο χαλασμένο,
 γυναῖκα, εἶμαι ! φάντασμα βαρὺ κ' ἀγριωπό,
 ποὺ ἡ ζωὴ τὸ 'ξώρκισε γιὰ τ' εἶναι κολασμένο !
 γυναῖκα' ἀκοῦς ; —κι' ὁ ἄμοιρος ἀκόμα σ' ἀγαπῶ !

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ